

Bıçağı sapladığı yerden çıkardı Zerde, ucu hafice eğilmişti. Sağ elinin arasından ince bir kan sızıyordu. Deli kız ! Ne vardı şimdi öfkelenecek ? Ekmek tahtasında hanım hanım pırasalarını doğramak varken ne oldu birden, niye dellendin?

Alt tarafı Aysel ile Şefika iş çıkışı sevgilileriyle sinemaya gittilerde seni çağırmadılar. Sana ayarladıkları badem bırıklığı beğenseydin sende onlarla olacaktın şimdi. Sen istemedin. Ama Orhan çağırıyordu koş koşu giderdin de o da Pervin'le gitti işte!

Yok, neden bu değil bu diyorsun, peki ne öyleyse? Neleri biriktirdin içinde de böyle ap ansız taşıverdin yaptığından.

Hem kime sapladığını sanıyorsun o bıçağı?

Hatırlamaktan şimdi bile korktuğun dar kafalı, hoyrat, akli sadece ona çok üstün olma hakkı veren erkekliğindeki babanımı? Yoksa, seni aynı üstünlüğe (!) koşulsuz boyun eğerek yetiştirmeyi fazilet sayan annenemi.

Aç kalmayı bile göze alarak terk ettiğin kocanımı yoksa hiddetin. Hani şu ondördüne gelmeden peşine takılıp yaban ellere kaçtığın, seni babandan kurtaracak, bütün hayallerini gerçekleştirecek ama aslında babandan hiç farkı olmayan kocana mı?

Yoksa... Yoksa hiç içine sindiremediğin şartlara uymadığın için seni dışlayan, küçümseyen, hayallerinin yıkıntılarında seni bir başına bırakan insanlara mı?

Bütün bunları "kaderimdir" diye yaşamaya zorunlu kıldığın Zerde'yemi sapladın o bıçağı?

Elini, kenarlarını çeyizine oyaladığı peçeteyle sildi, bağladı. Oyalar kanlanmıştı. Onları evin taşlığında, yüreği hayalleri titrerken örüşünü anımsadı. Hayret! Artık hiçbir şey kumuldıyordu içinde. Bu kadar kısa bir sürede yaşadığı onca şey içindeki sevgi böceğini mi öldürmüştü ne?

Bitkindi, içi boşalmıştı sanki. Çözülüp ağlayacağını sandı biran. Ama hayır, gözleri kuruydu; içi gibi. Bütün kinini, öfkesini tahtaya sapladığı bıçağın ucundan akıtmıştı sanki beyni de zonklamıyordu artık. Hafileyivermiş, zihni berraklamıştı.

Odaya geçip duvardaki aynaya doğru gitti. Hiçte umduğu gibi perişan bir yüz değildi gördüğü. Gözlerinde garip bir parıltıyla bakan solgun yüzlü ama kararlı bir küçücük kadını aynadaki. Güzeldi de üstelik. İlk defa severek baktı kendine. İrkildi. Kendini sevmeyi hiç aklına getirmemişti ki daha önce. Onu ancak başkaları beğenip sevmeliydi; o zaman kendini önemli ve güzel hissedebilirdi.

Ama öyle olmamıştı işte! O'nun sevgi diye yüreğinde yeşerttiği duygular hiç uymamıştı yaşadıklarına.

Zerde mi abartıyordu. yoksa yaşanan bunca yozluk, bunca riyakarlık mıydı sevgi?

Hep hayır diyordu yüreği. Bir yerlerde, birileri O'nun inandığı adına sevgi dediği şeyi yaşıyor olmalıydı mutlaka. Zerde, kendisi yaşayamasada böyle olduğuna inancını hiç yitirmemişti. Başka türlü nasıl dayanırdı bunca çirkinliğe, rezillığe.

Sevgi yaşamın emniyet sibobuydu o'na göre.

Öfkeden sonraki dinginlikle çözülmüştü bedeni. Terliklerini sürüyerek yatağına gitti. Varsın yemek pişmeyiversindi. Kendinden başka doyuracağı kimse yoktu nasılsa. Yarın Orhan'a güzel görünmek için giyeceği kazağıda yıkamayacaktı. Ne gam!

Tuhaf, hınzır bir sevinç duydu içinde. Daha ne istiyordu, özgürdü işte. Niye farkedememişti bunu. Tam tersi, yemek pişireceği, hizmet edeceği, güzel görünmek için bir kaç parça giyisisini temiz ve ütülü tutacağı birilerinin olmayışı onu hep yalnız bırakmıştı. Oysa yalnızlığın onu hür yaptığını hiç düşünmemişti o ana dek.

Sevsede, sevmesede başkaları için yapabileceği şeyleri, neden kendisi için yapmasındı. Evet salt kendisi için!

Doymak için değil, zevk alarak yemek yapmak, kırmızı kazağını kendisi için giymek, saçlarını şartlandığı için değil, kendisine önem verdiği için yıkamak...

Yıllarca, varlığına ve gücüne inandığı sevginin niye hiç kimseyle istediği gibi yeşerip boy atamadığını kavradı birden. Kendini sevmeden, içindeki insana saygı duymayı aklına bile getirmeden nasıl beklemişti sevmeyi, önemsenmeyi.

Yaşamı boyunca, hep haksızlığa uğramış hissetmişti kendisini. Hep anlaşılılmaktan, yeterince sevlmemekten, sömürülmekten ve aldatılmaktan yakınmış ve bunu hınç yumağı gibi yüreğinde büyütülmüştü.

Demek ki en büyük haksızlığı kendi yapmıştı Zerde'ye.

İçini rahatlatan bir sıcaklıkla tüm bedeni gevşemişti. Kendini hep yanbaşımda duran, ama hiç farkedemediği kendinle sarmaş dolaş buldu. Gülümseyerek kapattı gözlerini.

Yalnız değildi artık. Bundan böyle kendi aynasından bakan bir dostla başlayacaktı yeni güne..

Ecz. Ayşe ALPASLAN

SEVDALI ÇINAR

Sana çam ağacı diyor insanoğlu
Bana da çınar ...
Sen, göğe uzanırken hep yeşil
Ben sararıp, kızarıyorum
Bağbozumlarda, her sonbahar

Bu kimilerine ölümü, hüznünü anımsatır
Senin dimdik yeşilliğin
Sanki hayattır
Oysa ben yeniden doğabilmek için
Tazelenirim her bahar...

Benim en sevdalı zamanımdır şimdi
Süslerim kendimi doğanın gökkuşağıyla
Yağmur damlaları süzülür güzelliğimden
Küçük kuşları saklarım kızılığimde
Sonra bir bir veririm
Yapraklarımı toprağa...

Ecz. Ayşe ALPASLAN